

Tartalomjegyzék

Az Óramanó története

„Kenyérmorzsát visz a hangya...”

„Labdázni jó...”

„Kis Karácsony, nagy Karácsony...”

„Tyúkok ülnek rajta...”

„...És a tojást el ne ejtsd!”

„Bimbót bont a barka már...”

„ Pici csibe alszik...”

Érik a mák

„Sej, meg is melegedjünk”

„Érik az alma”

„ Hull a szilva a fáról”

Az Óramanó története

Kicsilány mama mellé kuporodott, a heverőre.

- Mama! Mesélsz?

- Jó, mesélek egyet... de aztán aludjál egy kicsikét! Tudod, neked délben még aludni kell egy keveset, hogy nőjél, és szép nagy lány legyél!

A lányka elnyújtózott, és várakozóan mamára nézett.

- Jöhet a mese!

Ekkor a mese helyett egy kedves gyermekdal csendült fel:

Így ketyeg az óra: tik-tak, jár.

Benne egy manócska kalapál,

De ha áll az óra és nem jár,

Alszik a manócska, s nem kalapál.

A kislány nem volt csalódott, hogy nem mesét hall, hanem kíváncsian azt kérdezte:

- Az a manó mindig álmos, ha éppen nincsen dolga? Mindig alszik?

A mama erre felkapta a fejét:

- Lehet, hogy nem is alszik mindig... Képzeld, egyszer mi történt:

Ez a manó egy régi faliórában lakott, olyanban, amit óralánccal kellett felhúzni időnként. A lánc végén súly volt, ami folyamatosan húzta lefelé a láncot, s az óra ettől működött. A nagymama dolga volt hogy felhúzza az órát. Bizony néha megfeledkezett róla, s ilyenkor az óra megállt.

.Egy ilyen alkalommal az Óramanó kilesett azon a kis ablakoskán ami régen a kakukknak szolgált.

Mert tudni kell, hogy ez kakukkos óra volt valamikor, de a kis lakó már nem nyújtogatta a nyakát.

Körülnézett a konyhában. Félhomály volt. A holdvilág besütött az ablakon, s mivel kíváncsi természete volt, körül akart nézni odakint. Leereszkedett az óraláncon, s hipp-hopp a földön találta magát. Innen sem látott sok mindent, felkúszott hát az asztalra. Ott egy kistányér feküdt, s mellette egy kiskanál. Körbe szaladt a kistányéron, majd belecsücsült a kiskanálba. Éppen elfért benne. Igen ám, de amikor próbált kimászni belőle, nem tudott, mert a kanál hozzáragadt.

- Engedj el, kérlek szépen! - szólt a kis kanálhoz.

Izgett-mozgott, de csak még jobban ragacsos lett.

- Most már aztán engedj el!

Ekkor a kis kanál váratlanul megszólalt:

- Én engednék, de a méz, ami rajtam maradt, fogva tart.

- Hogyan került rád ez a ragacsos dolog?

- Tudod, este lefekvés előtt Erzsike még nyalogatott egy kis mézet, mert fájt a torka. Ismered

Erzsikét?

- Aki mindig csacsog-fecseg, csilingelve énekel?

- Igen, Ő az. Szóval itt hagyott engem az asztalon csurom mézesen. Te pedig beleragadtál. Egyébként ki vagy, és honnan kerültél ide?

Az Óramanó tovább izgett-mozgott miközben válaszolt:

- Én a faliórában lakom, és az a dolgom, hogy tik-takoljak. Most viszont nem volt dolgom, mert nem húzták fel az órát, így volt időm, hogy körülnézzek a világban. Kérlek, most már engedj vissza, mert nekem ott a helyem!

- Engednélek, de segíts te is!

- Hogyan segíthetnék?! - kérdezte Manócska sírós hangon - Kezem-lábam összetapadt!...S nem sokára megvirrad!

- Tudod mit? Próbáld meg lenyalogatni rólam a mézet!- javasolta a kis kanál. - Nagyon finom!

Manócska úgy is tett: szedegette, nyalogatta az édes ragacsot, míg végre kiszabadult! Boldogan mászott ki a kanálból! Hálás szívvel megköszönte a jó tanácsot, s örök barátságot fogadtak egymásnak: Ő és a Kiskanál. Aztán ragacsos csíkot hagyva maga után az asztalon, visszamászott az órába úgy ahogy kijött onnan.

Éppen ideje volt! A nagymama jelent meg a konyhaajtóban. Körülnézett, és az asztalhoz lépve azt dünnyögte:

- Erzsike, Erzsike! Nem elég, hogy itt hagyta a mézes kanalat, még az asztalon is elcsorgatta a mézet! - Aztán a faliórához lépett, felhúzta, mire az elkezdte a nótáját: tik- tak, tik- tak.

Kicsilány elmosolyodott, a fal felé fordult, mama pedig gyöngéden betakargatta.